

Το μισό της λουλούδι

Όταν ο μύθος του Πλούτωνα και της Περσεφόνης στοιχειώνει τη ζωή ενός επιτυχημένου ψυχιάτρου

**Μαρία Λαμπαδαρίδου
-Πόθου**

Ο ιερός ποταμός

Εκδόσεις Πατάκη, 2003, σελ.
294, τιμή 16 ευρώ

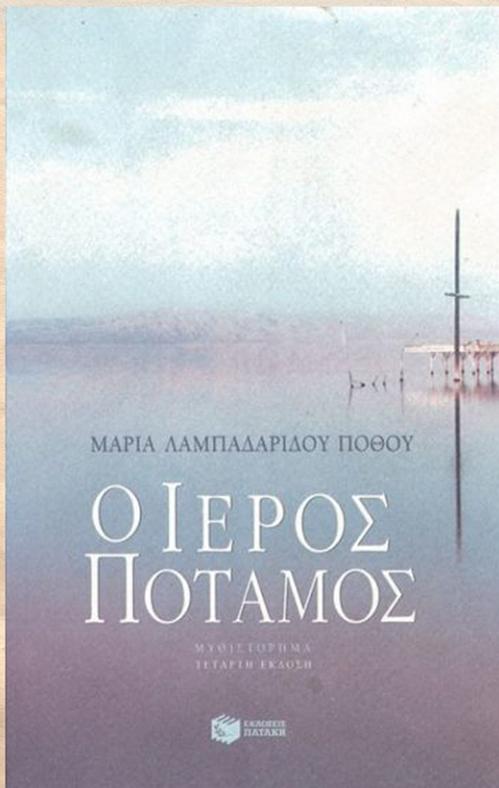
Της **ΖΩΗΣ ΣΑΜΑΡΑ**

Ένα εξαιρετικό δείγμα ορφικής ποίησης μας χαρίζει η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου στο τελευταίο μυθιστόρημά της. Ήδη στον *Αγγελο της στάχτης* η μουσική του Ορφέα υμνεί τον τάφο εν ζωή, το φανταστικό ως πραγματικό, ανασυνθέτοντας το «Τραγούδι του νεκρού αδελφού». Στον *Ιερό ποταμό* ο μύθος ρέει από και προς τις πηγές του Αδη, ενώ η συγγραφέας συνεχίζει προηγούμενα έργα της, τα ξαναγράφει με το διάφανο μελάνι της και ακολουθεί την ίδια πάντα πορεία προς τη μύηση με μια ποιητική πεζογραφία όλο και πιο τελετουργική.

Στον *Αγγελο της στάχτης* ο Φοίβος, διάσημος μουσικοσυνθέτης, αγοράζει το παλιό οργονικό στις Λιτές

και κυρίως η γραφή που κινείται μέσα στον χρόνο για να γίνει μυστική, μνητική. Ο γραπτός λόγος της Λαμπαδαρίδου είναι «ο αρχαίος ποταμός Ιέρως» (ο τωρινός «Αμίλητος»), που διασχίζει το κτήμα του Νάρκισσου, κάνει έρωτα με τα λουλούδια στις όχθες του, φουσκώνει, γίνεται φιλντισένιος, γεμίζει τα κενά της

αλήθεια ως παρόν καθώς την αναγιγνώσκει στα σύμβολα γύρω του και μιλάει στον μουσικοσυνθέτη με αποδομητικό τρόπο αναβάλλοντας συνεχώς το νόημα των όσων λέγει. Και εδώ κανένας δεν αποκαλύπτει την αλήθεια στον Νάρκισσο: ο μοναχός Αυγουστίνος πεθαίνει πριν από την άφιξη του ήρωα· το χειρόγρα-

σώμα δεν θυμάται απλώς: άρρηκτα δεμένο με το Σύμπαν, γνωρίζει το μέλλον. Ο ψυχίατρος χάνει την ψυχαναλυτική διάσταση της δικής του ψυχής μπροστά στην κοσμική της διάσταση. Το σώμα του μοιάζει να ζει στους αιώνες και να σκέπτεται. Οι ερωτικές σκηνές είναι όλες μια τελετουργία: μνήμη και ποίηση του σώματος.

Ο αφηγηματικός λόγος της συγγραφέως ακολουθεί τη ροή του ιερού ποταμού. Με την πρωτότυπη χρήση του ελεύθερου πλάγιου λόγου διατηρεί την ιδιότητα του «αμίλητου» αλλά και του άρρητου και, ενώ χτίζει μια ολόκληρη θεατρική σκηνή μέσα στη σκέψη του ήρωα, δημιουργεί μια ψυχαναλυτική διαδικασία που φθάνει ως τα βάθη του Εγώ, ως τα βάθη της πρωταρχικής σκέψης. Τα πράγματα επανέρχονται στις αρχετυπικές τους ρίζες. Τα παράθυρα γίνονται τα μάτια του σπιτιού και βλέπουν το μυστήριο, μεταβάλλονται σε άνοιγμα στο άγνωστο. Μια μαύρη λεύκα βρίσκεται έξω από το